

Warszawa, dnia 26 listopada 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 1482/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Jacek Matusik

Protokolant: sekr. sądowy Anna Rusak

przy udziale prokuratora Jerzego Kopcia

po rozpoznaniu dnia 16 listopada 2018 r. w Warszawie

sprawy M. M., syna T. i J., ur. (...) w N.

oskarżonego o przestępstwa z art. 178 § 1 kk, art. 222 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 18 września 2017 r. sygn. akt II K 292/16

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 1482/17

UZASADNIENIE

M. M. został oskarżony o czyny z art. 178a § 1 k.k. oraz z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Legionowie, wyrokiem z dnia 18 września 2017 roku w sprawie o sygn. II K 292/16 uznał oskarżonego M. M. za winnego zarzuconych mu czynów, wymierzają mu za każdy z nich kary po 5 miesięcy ograniczenia wolności ze zobowiązaniem do wykonywania nieodpłatnej, niekontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym za poszczególne czyny. Wymierzone kary ograniczenia wolności połączył i orzekł karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności ze zobowiązaniem do wykonywania nieodpłatnej, niekontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Nadto za czyn z art. 178a § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na 3 lata oraz świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

Apelację od wyroku wywiódł oskarżony, który powołując się na art. 444 k.p.k., art. 425 § 1 – 2 k.p.k. zaskarżył wyrok w całości na swoją korzyść. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, polegającego na niezbadaniu okoliczności związanych ze sposobem użycia alkotestu.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu z art. 178a §1 kk oraz o umorzenie postępowania co do czynu z art. 222 §1 kk w zw. z art. 157 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk z powodu jego znikomej społecznej szkodliwości. obrońca oskarżonego na rozprawie w dniu 16 listopada 2018 r. wniósł o uchylene wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesiona w niniejszej sprawie apelacja oskarżonego okazała się bezzasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Jak już wskazano wyżej, zawarte w apelacji zarzuty są chybione i nie zasługują na uwzględnienie. Zarzut naruszenia prawa procesowego poprzez niezbadanie okoliczności związanych ze sposobem użycia alkomatu, jest chybiony, bowiem Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie, wyjaśnił w jego trakcie wszystkie, istotne dla wydania rozstrzygnięcia okoliczności, przy czym nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, a zebrane dowody ocenił wnikliwie, wszechstronnie, nie wykraczając przy tym poza ramy określone dyspozycją art. 7 k.p.k., co sprawia, że ocena ta pozostaje pod ochroną wskazanego przepisu, a jej efektem są trafne ustalenia faktyczne. Sąd I instancji oceny poszczególnych dowodów dokonał w sposób kompleksowy i uwzględniający nie tylko zasady logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, ale również wzajemne korelacje między wszystkimi dowodami, co znalazło odzwierciedlenie w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wbrew twierdzeniom oskarżonego, że zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności z protokołu użycia alkomatu nie wynika, by przy badaniu stanu jego trzeźwości dopuszczono się jakichkolwiek nieprawidłowości, ani żeby badanie to było wykonywane z powietrza znajdującego się w pojemniku – torbecie foliowej. Oskarżony nie zgłaszał do protokołu uwag co do przebiegu badania, nie żądał ponownego badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, nie żądał badania krwi ani nie zgłaszał uwag do prawidłowości zabezpieczenia ustnika. Nadto Alkometr A.2.0, którym dokonano pomiaru, posiadał aktualne i ważne świadectwo wzorcowania i wykazał, że oskarżony miał o godz. 02:20 0,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Oskarżony został zatrzymany do kontroli drogowej o godz. 00:10, a zatem ponad dwie godziny wcześniej niż dokonano pomiaru stanu jego trzeźwości. Wskazać zatem należy, że argumentacja przedstawiona w apelacji stanowi jedynie polemikę z prawidłowo ustalonym stanem faktycznym przez Sąd I instancji, który to Sąd Odwoławczy w pełni podziela. Jednocześnie zwrócić należy uwagę, że prezentowana przez oskarżonego teza o tym, że policjanci kazali dmuchać mu w torbę foliową, jest zupełnie nielogiczna w świetle zasad oświadczenia życiowego chociażby z tej przyczyny, że wprowadzenie takiego powietrza do urządzenia jakim jest alkomat jest praktycznie niemożliwe. Nadto nawet, gdyby przyjąć tezę tę za wiarygodną, to fakt taki nie miałby znaczenia dla ustalenia stanu trzeźwości oskarżonego, albowiem w torbie tej znajdowałoby się powietrze wydychane przez niego, a więc odzwierciedlające zawartość alkoholu w jego organizmie. W niniejszej sprawie stan faktyczny nie budzi wątpliwości, a okoliczność, że oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości, została dostatecznie udowodniona również za pomocą zeznań świadków E. P., D. B., którzy zeznali, że w chwili zatrzymania do kontroli od oskarżonego była wyczuwalna woń alkoholu oraz dowodów z dokumentów, i nie wymagała zasięgnięcia dodatkowo wiadomości specjalnych. Dowody zgromadzone w sprawie jednoznacznie wskazują, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów.

Nie ma również racji skarżący, że przypisany mu czyn z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. cechuje się niską społeczną szkodliwością. O wyższym niż znikomy stopniu społecznej szkodliwości tego czynu świadczy fakt, że oskarżony dopuścił się go dążąc do uniknięcia odpowiedzialności karnej za kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości, uniemożliwiając dokonanie badania alkomatem, mając przy tym pełną świadomość, że ma do czynienia z funkcjonariuszami Policji pełniącymi swoje obowiązki służbowe. Nadto oskarżony kontynuował swoje uderzenia mimo reakcji ze strony funkcjonariuszy, co w konsekwencji doprowadziło do stłuczenia palców lewej ręki jednego z funkcjonariusza Policji, stanowiącego naruszenie czynności narządów ciała poniżej 7 dni.

Sąd Okręgowy nie stwierdził innych uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, w tym tych o których mowa w art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k., jak również nie znalazł podstaw do zakwestionowania przyjętej przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej, dzieląc w pełni obszerną argumentację przedstawioną przez Sąd meriti w pisemnym uzasadnieniu orzeczenia.

Z uwagi na sytuację materialną oskarżonego, Sąd Okręgowy zwolnił go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.